

Men selv om Ibsen ikke der havde sagt det ligeud, vilde vi have kunnet forstaa det, af hvad Aline siger om de brændte Dukker. Jeg undres, om der gives en eneste Mand, som rigtig kan forstaa, hvor mesterligt det Træk med Dukkerne er. Der gives mange Kvinder, som ikke kan forstaa det. For det er ikke alle Kvinder, som fødes til Verden med det stærke Moderinstinkt, der bringer den lille Pige til at leve et Liv med Dukkerne, der gør dem til levende Væsener for hende, ja til levende Venner i den Grad, at hun som voksen ikke kan faa Øje paa, at det er en død Skindskrot og et udtryksløst Porcelænsansigt — for hende har enhver af de gamle Dukker Liv, enhver af dem sin bestemte Karakter og Temperament, saa stærkt har hun som liden Pige levet sammen med sine »små ufødte Børn«, som Aline kalder dem. Alt det, som tilhørte Alines Barndom, det er taget bort fra hende, og det er dette, hun sørger over — thi i Barndommen, da var endnu ikke hendes Aand forkrøblet, da var Mulighederne der endnu, da voksede Aline endnu, og kun i Vækst er der Glæde. Men Solness berøvede hende Barndomshjemmet — hindrede i al Fald ikke, at det blev hende berøvet, — og saa vilde han, som saa mangen Mand har gjort, at hun skal finde sig til Rette, at hun skal vokse og tvives og fylde sin Plads i det ny Hjem. Men det kan hun ikke — og det har gaaet mange Kvinder som hende. Hun var for uudviklet, da hun kom, og nu er hun standset i Væksten. Det er aldrig let saaledes at gaa over fra sit Barndomshjem til sin Mands Hus, selv ikke for den, der har mere Udvikling end den stakkels Aline, — de Traade, som knytter hende til Barndomshjemmet, maa ikke grusomt skæres over, de maa fredes om, for af de Traade skal der spindes videre i det ny Liv. Men de skæres over for Aline, alt det ny er hende for stærkt, for alvorligt for ukendt, hun kan ikke selv finde sig til Rette paa de ny Steder, og der er ingen, som forsigtig søger at lede hendes Skridt, — og saa bliver hun staaende aldeles stille og bliver hængende fast i Sorgen over de Traade, som brast.

Naar Kritiken affærdiger Aline som den »skinsyge Ægte-madame«, saa er det, fordi Kritikerne i sin Uvilje ikke giver sig Tid til at forstaa hende; Ibsen giver dem ikke Lov til det. At være skinsyg vil dog vel sige at være syg over